

LBRIS

We know
books

Mark Twain

Aventurile lui Huckleberry Finn

Ediție originală integrală

*Traducere din limba engleză
de Albert Toma*

Ars Libri

Capitolul 1	5
Capitolul 2	9
Capitolul 3	16
Capitolul 4	21
Capitolul 5	25
Capitolul 6	30
Capitolul 7	37
Capitolul 8	44
Capitolul 9	56
Capitolul 10	61
Capitolul 11	65
Capitolul 12	74
Capitolul 13	82
Capitolul 14	88
Capitolul 15	93
Capitolul 16	100
Capitolul 17	110
Capitolul 18	120
Capitolul 19	133
Capitolul 20	142

Capitolul 21	152
Capitolul 22	163
Capitolul 23	169
Capitolul 24	175
Capitolul 25	182
Capitolul 26	190
Capitolul 27	199
Capitolul 28	206
Capitolul 29	217
Capitolul 30	228
Capitolul 31	232
Capitolul 32	242
Capitolul 33	248
Capitolul 34	256
Capitolul 35	263
Capitolul 36	271
Capitolul 37	277
Capitolul 38	284
Capitolul 39	291
Capitolul 40	297
Capitolul 41	303
Capitolul 42	310

N-ai de unde să mă cunoști, dacă n-ai citit *Aventurile lui Tom Sawyer*¹. Dar nu-i nimic. Cartea aia a fost scrisă de domnul Mark Twain care a spus adevărul, în mare parte. A mai apărut câte o exagerare pe ici, pe colo, dar, în principiu, a spus adevărul. O nimica toată. Eu n-am văzut pe nimeni vreodată să nu mintă măcar o dată, de două ori, în afară de mătușa Polly, văduva sau Mary. Mătușa Polly, mătușa lui Tom adică, și Mary, și văduva Douglas sunt toate acolo în cartea aia, care este destul de adevărată, cu unele exagerări, după cum am menționat.

Ei, și cartea se termină așa: Tom a găsit o grămadă de parai pe care hoții îi ascuseseră într-o peșteră și așa ne-am îmbogățit. Fiecare s-a făcut cu șase mii de dolari, în aur. Adunați laolaltă erau o mulțime de bani. Și judecătorul Thatcher i-a dus la bancă să primim dobândă un dolar pe zi de fiecare, tot anul. Nici nu știam ce să fac cu atâția bani. Văduva Douglas m-a înfiat și a vrut să mă *sivilizeze*, dar era greu să stau în casă toată ziua, luând în considerare cât de riguroasă și politicoasă era văduva. Și când n-am mai rezistat, am șters-o de acolo. M-am întors la butoiul meu și la zdrențele mele, mă simțeam liber și fericit. Dar Tom Sawyer a venit după mine, mi-a spus că vrea să facă o bandă de tâlhari și că, dacă mă întorc la văduvă și mă port cum trebuie, pot să fac și eu parte din bandă. Așa că m-am întors.

Văduva a început să plângă când m-a văzut și mi-a spus că sunt un amărât de pui rățacit, m-a făcut și în alte feluri, dar nu era răuvoitoare. M-a îmbrăcat iarăși cu haine curate și tot ce puteam să fac era să transpir și iar să transpir, să mă simt sugrumat. Ei, și așa a luat-o totul de la capăt. Vă-

¹ Roman scris de Mark Twain în 1876, o lucrare clasică de literatură pentru copii și adulți în care apare și personajul Huckleberry Finn (n. trad.).

duva suna dintr-un clopoțel ca să anunțe masa și n-aveam voie să întârzii. Când te așezai la masă, nu puteai să mănânci cum vrei tu, trebuia mai întâi să o aștepti pe văduvă să-și plece capul și să mormăie câte ceva la adresa bucatelor, deși n-aveau absolut nimic, în afară că erau toate gătite de capul lor. Pe când, împreunate au alt gust. Se amestecă între ele, zeama aia parcă se plimbă de la una la alta și ies toate mai gustoase.

După masă, a scos într-o zi o carte și mi-a citit despre Moise și niște trestii² și părea foarte interesantă povestea, dar apoi, treptat, mi-a dat de înțeles că Moise murise de sute de ani, așa că puțin îmi mai păsa mie de povestea lui, pentru că nu îmi place să stau la povești despre morți.

Și am simțit că vreau să fumez, așa că am rugat-o pe văduvă să-mi dea voie să fumez. Dar nu m-a lăsat. Mi-a zis că nu-i de bune maniere și că-i murdar, că ar trebui să încerc să mă las. Așa-s unii oameni. Te pun la zid pentru lucruri despre care n-au niciun habar. Când vorbea despre Moise, se fâstăcea, se obosea, dar Moise nu era pe nicăieri, până la urmă nu mai folosea nimănui, era vechi, dus demult, pricepi? Dar de mine se lua că făceam ceva care-mi făcea plăcere, deci avea un rost. Ah, da, ea priza tutun, desigur, asta era bine, pentru că o făcea ea, nu eu.

Sora ei, domnișoara Watson, o fată bătrână, subțire și tolerabilă, ochelaristă, tocmai ce venise să locuiască cu ea și se apuca acum să mă ia pe mine la rost cu o carte de ortografie. M-a stresat vreo oră, apoi văduva a rugat-o să o lase mai moale. Nu mai puteam. A mai trecut o oră, și aia foarte plictisitoare, că mă cam agita. Domnișoara Watson mi-a spus:

– Nu-ți pune picioarele acolo, Huckleberry! Nu te mai ghemui, stai drept! Nu te mai întinde, nu te mai apleca așa,

² Text din Cartea Exodului, din Vechiul Testament, unde mama lui Moise își pune fiul într-un coșuleț printre trestii pe malul râului ca să-i salveze viața (notă trad.).

Huckleberry! De ce nu te porți omeneste?

Pe urmă, mi-a povestit de locul ăla rău și i-am zis că mai degrabă m-aș fi dus acolo. S-a înfuriat, dar n-am vrut să o supăr așa tare. Voiam doar să mă lase în pace, voiam o schimbare, nu conta unde plecam. M-a făcut obraznic că am spus așa ceva și că ea nu ar fi spus asta niciodată, pentru că voia să trăiască în așa fel încât să ajungă în locul bun. Sincer să fiu, nu înțelegeam care erau avantajele să mergi unde voia ea să meargă, deci m-am hotărât că nu vreau să merg acolo. Dar nu am spus-o cu voce tare, pentru că mi-ar fi adus numai belele și cine știe ce necazuri.

I se cășunase pe mine și acum îmi povestea tot ce știa despre locul bun. Zicea că omu' n-are decât să se plimbe cu o harpă toată ziua, hâța-hâța și să cânte, în fiecare zi, pentru tot restul zilelor. Nu prea băgam de seamă. Dar nu i-am spus niciodată asta. Am întrebat-o dacă Tom Sawyer va ajunge acolo și mi-a zis că nici dacă ar zbura porcii. Am schițat un zâmbet, că voiam să vină cu mine, în locul ăla rău.

Domnișoara Watson mă tot pisălogea. Am obosit și eu, mă apucase singurătatea. Mai pe seară, i-au adus și pe negri înăuntru, au zis rugăciunile, și-apoi la culcare toată lumea. M-am dus la mine în cameră cu o lumânare pe care am pus-o pe masă. M-am așezat pe un scaun lângă fereastră și tot încercam să mă gândesc la ceva frumos, dar la ce bun? Mă plictiseam așa de tare că mai bine aș fi fost între patru scânduri. Stelele străluceau și frunzele foșneau prin păduri, de parcă totul era un tablou funebru. Tot atunci am auzit o bufniță cum făcea *buhuhu*, murise cineva, apoi altă pasăre de noapte și o cățea. Jeleau și ele că cineva urma să moară. Vântul încerca să-mi ajungă la urechi ca să-mi șoptească cine știe ce. Dar nu reușeam să înțeleg. Doar mă apucau fiorii reci. Apoi, din străfundul pădurii, s-au auzit niște zgomote ca și cum o fantomă ar fi încercat să-și spună

supărările și, neînțeleasă de lume, își făcea veacul pe acolo că nu avea cum să se odihnească la cimitir până când nu o băga cineva în seamă. Mi-a stat inima în loc când m-am gândit, ba chiar m-am speriat și aș fi vrut să mai fie cineva lângă mine. Curând, un păianjen s-a cățarat pe mine, l-am văzut pe umăr și l-am azvârlit de a aterizat direct pe focul lumânării. Înainte să mișc vreun deget, era deja sfrijit și uscat. Nu trebuia să-mi mai spună cineva că ăsta era semn rău și că-mi va aduce mult ghinion. M-am speriat și am dat jos hainele de pe mine. M-am îndreptat de spate, m-am învârtit de trei ori pe loc și mi-am făcut tot de trei ori semnul crucii. La final, mi-am legat un fir de păr de o ață mai groasă, ca să țin vrăjitoarele departe. Dar nu eram prea încrezător. Așa faci când pierzi o potcoavă pe care de-abia ai găsit-o, în loc să o bați deasupra ușii, dar nu auzisem vreodată despre cum să te ferești de ghinion dacă omori un păianjen.

M-am așezat din nou, tremurând din toate oasele. Mi-am scos pipa ca să trag un fum. Casa era pustie, așa că văduva nu avea de la cine să afle ce fac eu. După o vreme, s-a auzit ceasul orașului, *bang, bang, bang*, de două ori. Apoi liniștea pustiu-lui, ca mai devreme. S-a auzit o crenguță ruptă printre copaci, ceva mișca. Am rămas țeapăn și am ascultat. Abia dacă auzeam un *miau, miau!* Semn bun! Am răspuns și eu cu *miau! miau!* Cât de încet am putut și, după ce am făcut întuneric în cameră, m-am strecurat afară pe fereastră. M-am lăsat în jos pe pământ și m-am furișat spre copaci. Tom Sawyer mă aștepta acolo.

Ne-am dus tiptil pe drumul dintre copaci care ducea la marginea grădinii văduvei. Ne aplecam ca să nu ne zgâriem capetele de crengi. Când am trecut pe lângă bucătărie, m-am împiedicat de o rădăcină groasă și am căzut. S-a auzit un zgomot puternic, așa că ne-am pus pe burtă și am rămas nemișcați.

Negrul domnișoarei Watson, o slugă uriașă, pe numele său Jim, stătea rezemat în pragul ușii bucătăriei. Îl vedeam destul de bine pentru că era conturat de o lumină. S-a ridicat și s-a scărpinat de după gât în timp ce asculta. Apoi, a spus:

– Cine-i acolo?

A mai ascultat un pic și apoi a venit și el pe vârfurile degetelor spre noi. S-a așezat între mine și Tom, că aproape-l atingeam. Au trecut câteva minute bune și nu s-a mai auzit niciun zgomot, stăteam cu toții nemișcați. Mă apucaseră mâncărimele pe la genunchi, dar nu aveam curajul să mă scarpin. Apoi au urcat la urechi și s-au coborât pe spate, fix între umeri. Simțeam că o să dau ortul popii dacă nu mă scarpin. Mai pățisem și m-am învățat minte. Dacă ești cu oameni însemnați sau la o înmormântare, sau încerci să adormi când nu ți-e somn, sau dacă ești într-un oricare loc unde nu se cuvine să te scarpini, taman atunci o să te mănânce peste tot. Jim a spus după ceva timp:

– Ia zi, cine ești? Da' unde ești? Doamne, Dumnezeu, eu am auzit ceva! Ei, eu știu ce să fac, uite o să stau aici până aud ceva iară.

S-a așezat în fund între mine și Tom. Apoi s-a sprijinit cu spatele de un copac și și-a întins picioarele până când unul dintre ele aproape că l-a atins pe al meu. A început să

mă mănânce nasul. Mă mânca de-mi dădeau lacrimile. Dar n-am mișcat. Apoi m-a apucat mâncărimea prin nări. Apoi pe sub nas. Nu știam cum să mai stau locului. Chinul ăsta a durat cel puțin șase sau șapte minute, dar aveam impresia că timpul stătea în loc. Aveam mâncărime în unșpe părți. Nu mai puteam deloc! Dar am strâns din dinți. Tocmai atunci s-a auzit respirația grea a lui Jim, care s-a prefăcut într-un sforăit puternic. Și atunci mi-am revenit.

Tom mi-a făcut un semn, un fel de zgomot în surdină cu gura, și am luat-o din loc târâș, în mâini și genunchi. Când ne-am îndepărtat suficient, Tom mi-a șoptit că voia să-l lege pe Jim de copac. Zicea că ar fi amuzant, dar eu i-am spus că nu, că poate se trezește și vede că eu nu-s acasă. Apoi Tom și-a dat seama că nu avea suficiente lumânări și s-a strecurat în bucătărie ca să facă rost de mai multe. Eu n-am vrut să se ducă, pentru că poate se trezea Jim și o încurcam. Dar Tom voia să riște, așa că ne-am dus până-n bucătărie și am luat trei lumânări, iar Tom a lăsat cinci cenți pe masă, ca plată. Apoi am ieșit, iar eu abia așteptam să plecăm de acolo. Dar Tom nu s-a putut abține. S-a dus până la Jim ca să-i joace festa. Eu îl așteptam și mi se părea că nu mai trece timpul, totul în jurul meu era adormit și pustiit.

Imediat ce Tom s-a întors, ne-am cărat pe drumul nostru pe lângă gardul grădinii și, cu chiu, cu vai, am ajuns în vârful dealului, de cealaltă parte a casei. Tom a spus că i-a luat pălăria lui Jim de pe cap și a atârnat-o de o creangă deasupra lui, și că Jim s-a mișcat un pic, dar nu s-a trezit. După aceea, Jim a spus că vrăjitoarele îi făcuseră farmece și că îl băgaseră într-o transă, că l-au călărit prin tot orașul și apoi l-au lăsat sub copac și i-au agățat pălăria de o creangă ca să-i arate cine îl vrăjise. Și următoarea dată când Jim a povestit despre asta, a zis că l-au dus călare până la

New Orleans și, după aia, de fiecare dată când mai spunea o dată povestea, mai adăuga câte ceva, până când, în cele din urmă, ajunsese să zică că l-au purtat călare prin toată lumea, de l-au stors de vlagă, și că-i era spinarea toată numai bube de la șa. Jim era mai mândru ca niciodată de povestea lui și ajunsese să nu-i mai bage-n seamă pe ceilalți negri. Negrii băteau cale lungă ca să ajungă la el și să asculte ce avea de spus. Jim devenise cel mai respectat negru din țară. Unii negri rămâneau cu gura căscată și cu ochii ațintiți la el, de parcă ar fi fost vreo minune vie. Negrii vorbeau mereu despre vrăjitoare noaptea. Stăteau lângă focul din bucătărie și, ori de câte ori se găsea unul sau altul să vorbească despre asemenea lucruri, apărea Jim care spunea:

– Aha! Da!... ce știi tu de vrăjitoare, mă? și atunci oricine încercase să zică ceva făcea un pas înapoi și tăcea mălc, rușinat.

Jim purta mereu acea monedă de cinci cenți la gât. O legase cu o sfoară și spunea că era un talisman pe care tocmai Diavolul i-l dăruise cu propria lui mână și că, folosind acel talisman, putea să vindece pe oricine și să cheme vrăjitoare când avea nevoie doar cu o incantație, dar n-a spus niciodată nimănui despre ce incantație era vorba. Negrii veneau din toate părțile ca să-l vadă pe Jim și să se uite la acea monedă de cinci cenți, dar nu îndrăzneau să o atingă pentru că era lucrul Necuratului. Jim nu mai era bun de servitor, pentru că devenise prea îngâmfat; până la urmă, el era cel care văzuse Necuratul și fusese călărit de vrăjitoare.

Ei bine, când eu și Tom am ajuns la marginea vârfului dealului, ne-am uitat spre oraș și am văzut trei sau patru luminițe care clipoceau, poate erau oameni bolnavi acolo. Stelele străluceau deasupra noastră și se vedea lângă oraș fluviul lung, mare și îngrozitor de liniștit. Am coborât dealul și am dat peste Jo Harper și Ben Rogers care mai erau cu

doi-trei băieți. Se ascundeau în curtea vechii tăbăcării. Am luat o barcă și am vâslit în josul apei vreo patru kilometri până la poalele unui deal unde era mai surpat, acolo am și acostat.

Am mers până am dat de niște tufișuri, iar Tom ne-a pus pe toți să jurăm că vom păstra secretul, apoi ne-a arătat o groapă în deal, în cea mai deasă parte a tufișurilor. Am aprins lumânările și am mai mers vreo două sute de metri până la o gură de peșteră. Tom a cercetat pereții peșterii și apoi s-a strecurat în spatele unui zid unde se ascundea o altă gaură. Ne-am strecurat prin ea și am ajuns într-un fel de încăpere rece și umedă. Acolo ne-am oprit. Tom a spus:

– Aici o să ne facem banda de tâlhari și o s-o numim *Banda lui Tom Sawyer*. Cine vrea să facă parte din bandă trebuie să depună jurământ și să-și scrie numele cu sânge!

Toată lumea voia. Prin urmare Tom a scos o bucată de hârtie pe care scrisese jurământul și a început să o citească. Fiecare băiat trebuia să fie alături de bandă și să nu spună niciodată secretele ei și, dacă cineva ar fi făcut vreodată vreun rău vreunui membru din bandă, oricine primea ordinul de a ucide acea persoană și toată familia ei trebuia să o facă. Nu avea voie să doarmă sau să mănânce până când nu omora toată acea familie lăsându-le urme de tăieturi pe piept, adică simbolul bandei. Și nimeni altcineva nu avea voie să folosească acel simbol în afară de ei. Și dacă o făcea, urma să fie dat în judecată. Și dacă o mai făcea și a doua oară, era ucis pe loc. Și dacă cineva spunea secretele bandei, era dat dispărut pentru totdeauna, ars de viu și apoi ascunsă cenușa. Iar numele lui era tăiat de pe listă cu sânge și nu mai avea să fie niciodată menționat de ceilalți membri. Era blestemat și uitat pentru totdeauna.

Toți băieții au spus că era un jurământ superb și l-au întrebat pe Tom dacă fusese născocirea lui. Un pic din ju-

rământ fusese inventat de el, dar în mare măsură furase din cărți cu piraiți și cu tâlhari, dar orice bandă care se respectă are un asemenea jurământ, a explicat el.

Unii dintre băieți s-au gândit că ar fi bine să omoare și familiile băieților care dădeau din casă. Tom s-a gândit și el că este o idee bună și așa a luat un creion și a trecut-o pe bucata de hârtie. Apoi Ben Rogers a spus:

– Păi și cu Huck Finn cum facem? Că el nu are familie.

– Nu are un tată? întrebă Tom Sawyer.

– Da, are, dar nu e de găsit pe nicăieri. Mai demult zăcea beat printre porci în tăbăcărie, dar nu l-am mai văzut de mai bine de un an.

S-au gândit destul de mult timp și erau gata să mă dea afară, pentru că, ziceau ei, fiecare membru trebuie să aibă o familie sau pe cineva drag care poate fi omorât, pentru că altfel nu ar fi fost corect pentru ceilalți. Și... nimeni nu știa ce să facă, fiecare stătea și se holba. Îmi venea să plâng, dar chiar atunci mi-a venit o idee și am oferit-o drept sacrificiu pe domnișoara Watson. Pe ea puteau să o omoare. Atunci au zis în cor:

– Foarte bine! Așa rămâne. Huck poate să ni se alăture.

Apoi s-au înțepat în degete cu acul ca să se semneze, iar eu am semnat cu degetul mare.

– Acum, care-i afacerea noastră? întrebă Ben Rogers.

– Tâlhăria și omorul, spuse Tom.

– Păi și pe cine tâlhărim? Oameni, case, animale?

– Chestii! Dacă furi animale, nu se pune, nu e tâlhărie, e furt. Nu suntem hoți. Suntem haiduci. Oprim căruțe și trenuri. Purtăm măști, ucidem oameni și le luăm banii și ceasurile.

– Trebuie să-i omorâm mereu?

– Da, da, normal. Așa e cel mai bine. Unele autorități ar spune altfel, dar cel mai bine este să-i omori, în afară de

cei pe care îi aducem aici, în peșteră, pe ei cerem răscumpărarea.

– Ce-i răscumpărarea?

– Nu știu. Dar așa se face. Am citit eu în cărți, deci așa trebuie să facem.

– Păi și cum o vom face dacă nu știm ce înseamnă?

– E, pe naiba, doar o facem și gata! Nu înțelegi că scrie în cărți? Vrei să nu facem ca în cărți și să le amestecăm pe toate?

– Foarte bine, Tom Sawyer! Dar cum mama focului vor fi răscumparați dacă nu știm cum să le-o facem sau ce înseamnă? Asta vreau eu să înțeleg. Tu ce crezi că înseamnă?

– Nu știu, poftim! Poate că înseamnă să-i ținem până când mor.

– Ei, așa da! Asta-i răspunsul bun. De ce n-ai spus mai devreme așa? O să-i răscumpărăm până la moarte. Dar ce obositor va fi... vor mânca toată mâncarea și vor încerca să fugă!

– Ai grijă ce spui, Ben Rogers, habar n-ai! Cum să încerce să fugă dacă o să-i păzim noi? Dacă mișcă un deget, îi împușcăm.

– Să-i păzim! Da, o idee grozavă! Adică să stea cineva treaz toată noaptea și să nu se culce niciodată, doar ca să-i păzească. Aiurea! Nu putem să le dăm una cu bâta ca să fie răscumparați chiar când ajung la noi în peșteră?

– Nu, pentru că nu așa scrie în cărți. Ben Rogers, vrei să faci lucrurile ca la carte sau nu? Despre asta e vorba. Crezi că cei care au scris cărțile nu au habar de cum se fac lucrurile corect? Crezi că știi tu mai bine decât ei? În niciun caz, domnule. Nu! O să-i răscumpărăm așa cum se face!

– Fie, puțin îmi pasă. Dar tot cred că este o aiureală! Și, trebuie să omorâm și femeile?

– Ei bine, Ben Rogers, de-aș fi la fel de aiurit ca tine...